

OKTÓBER HATODIKÁN.

Arad fölött kerekedik
 Nagy, fekete felleg,
 Őszi szélből, lombhullásból
 Sőhajtások kelnek.
 Feketébe öltözködik
 A Kárpátok orma;
 Tizenhárom hősnek mintha
 Gyászemléke volna —
 A Golgota orma.

Arad felé áldva néz ma
 Minden magyar lélek,
 Akiben a honszerelem
 Melegsége éled.
 Foszlik a gyász, az ormokon
 Rózsák, lángok nőnek,
 Üzenete száll az égre
 Tizenhárom hősnek;
 Az igazak győznek!

Havas István.

OKTÓBER 6.

A harcmezőn nem kellett sohasem,
 Hogy tizenhárom mind együtt legyen;
 Elég volt egy közülük s bármelyik,
 Hogy űzze ellenségek ezreit,
 De harc után, — örökre folt marad
 Azon, aki győzelmet így arat!
 Az ellenségnek örült vágya támadt,
 Hogy együtt lássa mind a tizenhármát.

És látta! — Látta ott a szent helyen,
 Hol Maros vize folyik csendesen,
 S ha néha árad s a mezőre lép,
 Csak könnyeinket viszi s osztja szét;
 Ott látta őket s most az egyszer — szemben.
 Jól tervezé, nem volt hiba a rendben;
 Előttük nem ellenség, de bakó, —
 Mögöttük nem sereg, hanem bitó.

Igy látta őket s így értette meg,
 Mért voltak ők mind győzhetetlenek;
 Ugy állt mind, glóriával homlokán,
 Mint tizenhárom Krisztus a Golgotán!
 S nem bosszú, nem gúnykacajra várt,
 Ők mosolyogtak, látva a halált!
 S ki azt hívé, egy országot temet,
 Csinált eggyel több örök ünnepet!

Gyászünnep ez? Nem! Akkor volna gyász csak,
 Ha ők hiába haltak volna meg!
 Ha eszme és cél, melyekért csatáztak,
 Sivár homokként inná vérüket.
 De így van-e? Nem néznek-e le ránk?